

Beste familie, vrienden en bekenden,

Vanuit het luchtruim van Juba, Zuid-Soedan, vliegen we Oeganda binnen. Aan boord hebben we negen Zuid-Soedanese dames met hun kinderen. Deze kinderen leiden aan hydrocephalus (waterhoofd) en worden van Juba naar Tororo in Oeganda gebracht voor behandeling. Ik roep de luchtverkeersleiding van Entebbe op en geef mijn vluchtinformatie door waarbij ik het aantal mensen aan boord vermeld: "... twenty-one souls on board...". Het is even stil aan de andere kant van de lijn. "Say again?!" Ik vermeld nog een keer het aantal passagiers en weer blijft het even stil. "Confirm twenty-one passengers?" vraagt de verkeersleider. "Affirm!" We lachen erom in de cockpit. De Caravan is in Oeganda gecertificeerd voor maximaal dertien stoelen, maar omdat kinderen onder de twee jaar bij een ouder op schoot mogen, kunnen er dus meer mensen mee. Op deze manier kunnen we het maximale uit de vlucht halen om voor zoveel mogelijk van deze kinderen bij te dragen aan genezing.

Gezinsleven

We wonen nu acht maanden in Oeganda. De "wittebroodsweken" zijn voor ons nu wel voorbij en we beginnen ook wel de nadelen te ervaren van het leven in Afrika. We missen familie en vrienden in Nederland, zeker bij belangrijke gebeurtenissen. Zo mochten wij eind februari ons twaalf-en-halfjarig huwelijk vieren. We hebben leuke cadeautjes ontvangen van vrienden en familie uit Nederland en we hebben aardig wat bezoek gehad van het Oegandese team. Gelukkig merken we ook dat we ons steeds meer thuis gaan voelen in deze omgeving. Luca is nu best wel vertrouwd op school en hij kan er van genieten.

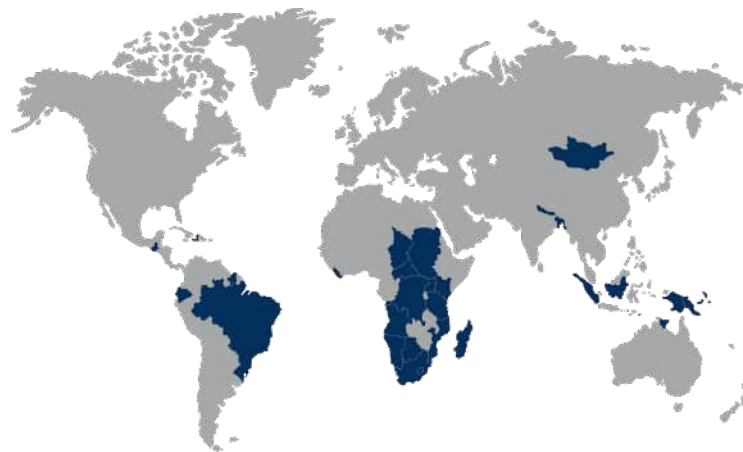
Verder is de gezondheidszorg in Oeganda een stuk minder goed geregeld dan in Nederland. Er zijn veel kleinere klinieken met verschillende specialisaties en het is lastig de kwaliteit van de zorg vast te stellen. We maken daardoor vaker de overweging om het zelf thuis op te lossen. Toen Sem van zijn stoel viel en een snee in zijn hoofd had, was de eerste vraag waar we het beste naartoe konden voor een hechting. Uiteindelijk hebben we met wat hulp van teamleden de wond zelf dichtgeplakt.

Half februari hebben we ons eerste bezoek gehad vanuit Nederland. Niels zijn moeder en zusje kwamen ons voor een weekje opzoeken om te zien hoe ons leven er hier uitziet. We zijn er een paar dagen op uit geweest naar Lake Mburo. Daar is een klein maar mooi wildpark waar we zebra's, giraffes, buffels en nijlpaarden hebben gezien. Het was ook goed voor Luca en Sem om zo tijd door te brengen met hun oma en tante.

Solo

Begin maart mochten we een ander hoogtepunt vieren. Na drie maanden van lijn training en vliegen onder supervisie, heeft Niels zijn eerste operationele solo vlucht uitgevoerd. Hij mag nu volledig zelfstandig operationele vluchten uitvoeren voor MAF in Oeganda en wordt daar drie tot vier dagen in de week voor ingeroosterd. De werkdagen zijn lang en daardoor moet hij regelmatig een dag compenseren. Het is fijn dat hij dan ook regelmatig een extra dag thuis is.

Naast deze nieuwsbrief hebben we ook een Whatsapp kanaal waar we regelmatig korte updates delen (in het Engels). Lid worden van deze groep kan via deze link: <https://chat.whatsapp.com/EX6UGkspwqfHuZf0gb3Giz>

De Nieuwsbrief is bedoeld om u op de hoogte te houden van de ervaringen van de familie Blok. De verzending van de Nieuwsbrief wordt verzorgd door de Thuisfrontcommissie in samenwerking met MAF Nederland. Als u zich op wilt geven voor ontvangst van de nieuwsbrief of Niels & Andréa als supporter wilt ondersteunen, dan kunt u zich aanmelden via de website www.maf.nl/blok. Wijzigingen (adres, e-mail, supportbedrag etc.) kunt u doorgeven aan adres@maf.nl of aan MAF Nederland, Postbus 7, 7390 AA Twello. Vermeld daarbij dat het om familie Blok gaat.